

Arrest

nr. 169 380 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2016 met referentienummer 60685.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielse status niet aannemelijk is.

De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk omwille van zijn verleden als strijder bij het UCK met de Macedonische autoriteiten vanaf 1 juli 2005 in

de problemen is gekomen. Uit de door hem neergelegde documenten blijkt nergens dat er door de Macedonische autoriteiten met zijn verleden als UCK'er een verband wordt gelegd, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat uit de stukken enkel blijkt dat verzoeker omwille van ongeoorloofd wapen- en munitiebezit werd veroordeeld. Verzoekers bewering dat hij omwille van zijn UCK- verleden op 1 juli 2005 werd opgepakt is, zo wordt geoordeeld, niet aannemelijk. Het geheel van de vaststellingen noopt ertoe, zo luidt de beslissing, te besluiten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in 2013 tot een gevangenisstraf werd veroordeeld ten gevolge van zijn verleden als strijder bij het UCK. Aangezien verzoeker beweerde dat de beschuldiging voor illegaal wapen- en munitiebezit aan zijn adres vals is, aangezien hij beweerde dat deze valse beschuldiging te wijten is aan zijn UCK-verleden en aangezien de link tussen zijn UCK-verleden en de juridische procedure geenszins geloofwaardig is, heeft verzoeker, aldus de commissaris-generaal, zijn bewering dat er door de Macedonische autoriteiten een valse zaak tegen hem heeft gemonteerd evenmin aannemelijk gemaakt. Betreffende het feit dat uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij veroordeeld werd in het kader van een onderzoek naar inbreuken tegen de openbare orde, namelijk het bezit van illegale munitie en wapens, wordt erop gewezen dat het handhaven van de openbare orde tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort. Dit wijst, zo wordt gesteld, niet noodzakelijk op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt, zo wordt opgemerkt, dat verzoekers rechten niet werden gerespecteerd of in de toekomst niet zouden worden gerespecteerd. Dat de politie tegen hem in juli 2005 ongeoorloofd en buitensporig geweld zou hebben gebruikt, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt, aldus de commissaris-generaal die dienaangaande o.a. wijst op het totaal gebrek aan bewijs in dit verband en verzoekers houding die, zo luidt het, de geloofwaardigheid ondermijnt van het door verzoeker aangehaalde ongeoorloofde politiegeweld ten aanzien van hem. Voorts wordt gesteld dat ook inzake de tegen zijn persoon gevoerde juridische procedures verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn (juridische) rechten als Macedonisch staatsburger van Albanese origine niet zouden zijn gerespecteerd, en dat de Macedonische autoriteiten in zijn zaak de geijkte procedures niet zouden hebben gevolgd. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn veroordeling tot een drie jaar durende gevangenisstraf onterecht zou zijn, blijkt uit niets, aldus de commissaris-generaal, dat de zoektocht van de politie naar hem gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende de veiligheids- en levensomstandigheden in de Macedonische gevangenissen, waar verzoeker naar refereert, wordt opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albaneseziden betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. Er kan, zo luidt het, gesteld worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen, ongeacht hun etnische origine, maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De overige door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal).

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "Krantenartikel betreffende de uitspraken van de minister" aangeduide document is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oktober 2012 heeft betrekking op enkele onderdanen van en de situatie in Servië, doch niet op Macedonië en haar huidig beleid ten aanzien van voormalige UCK strijders, en het is dan ook ter zake niet dienstig of nuttig. Bovendien betreft dit een individueel geval en heeft de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het bij het verzoekschrift gevoegde (uittreksel uit) vonnis werd reeds eerder neergelegd.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Verzoekers aanspraak op een reëel risico is niet aannemelijk en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt thans in zijn verzoekschrift, verwijzende naar het hierbij als bijlage gevoegde artikel getiteld "Minstens 22 doden bij gevechten in Macedonië" d.d. 10 mei 2015, zeer algemeen gewag van een 'burgeroorlog', doch hij brengt geen informatie bij, noch beschikt de Raad over informatie waaruit zou blijken dat de situatie in Macedonië actueel van die aard is dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat de beschikking de argumenten overneemt van de tegenpartij. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de stelling van het CGVS dat uit de neergelegde documenten niet blijkt dat de Macedonische autoriteiten een verband leggen met het verleden van verzoekende partij als UÇK'er. Verzoekende partij spreekt de bevindingen van het CGVS tegen dat de amnestiewet daadwerkelijk wordt toegepast en stelt dat deze bevinding niet strookt met de informatie. Verzoekende partij ondersteunt haar argument door te verwijzen naar het vonnis dat zij heeft neergelegd waaruit blijkt dat in het vonnis haar naam, gekend bij de UÇK wordt gebruikt, namelijk commandant Breza. Het gebruik van haar militaire titel in het vonnis is het bewijs dat de klacht die tegen haar is ingediend en geleid heeft tot haar veroordeling, een valse aantijging is. Verzoekende partij trekt een vergelijking met Kosovo en stelt dat ook daar voormalige leden van hetzelfde bevrijdingsleger opgeroepen worden bij de politie en slachtoffer zijn van valse aantijgingen omwille van hun vroeger lidmaatschap van de UÇK. Verzoekende partij verwijst nog naar de burgeroorlog van mei 2015 naar aanleiding van een afluisterschandaal. Verzoekende partij begrijpt niet dat het CGVS niet op de hoogte zou zijn van de burgeroorlog aangezien er artikels verschenen in de Nederlandstalige pers en het in haar land van herkomst draait om een conflict tussen twee gemeenschappen waar het CGVS niet voldoende rekening mee heeft gehouden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond. Zij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

Zo verwijst verzoekende partij naar het vonnis dat zij heeft neergelegd en herhaalt dat het gebruik van de militaire titel, namelijk commandant Breza, in het vonnis het bewijs is dat de klacht die tegen haar is ingediend en geleid heeft tot haar veroordeling, een valse aantijging is. In de bestreden beslissing werd er echter al op gewezen dat deze kanttekeningen elke overtuigingskracht missen. Zo werd als volgt gemotiveerd: "(...) *Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt immers dat Hamdi Bajramovski alias commandant Breza een berucht crimineel is die na het einde van de oorlog, i.e. na de periode waarvoor de amnestieregeling van kracht is, werd gezocht voor verschillende feiten, waaronder moord, poging tot moord en verboden bezit van wapens en munitie. Volgens de website van de Macedonische politie wordt Hamdi Bajramovski heden nog steeds opgespoord; het aanhoudingsmandaat tegen hem dateert reeds van 21 september 2003, i.e. geruime tijd voor de huiszoeking d.d. 1 juli 2005. Bajramovski bevond zich overigens ook op de zwarte lijst van de Europese Unie van personen die tegen de implementatie van de vredesverdragen van Ohrid hebben gewerkt. Deze lijst verscheen op 10 februari 2004 en aan de twaalf personen op de lijst werd de toegang tot de EU geweerd. Toen u met deze informatie over Hamdi Bajramovski en zijn criminele activiteiten werd geconfronteerd, beweerde u hiervan niets te weten. Gevraagd of jullie dan nooit binnen de familie over deze beschuldigingen hadden overlegd, antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 5-7). Gelet op de uitgebreide informatie over de criminele activiteiten van Hamdi Bajramovski is het echter geenszins geloofwaardig dat u hierover niets zou geweten hebben. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u tijdens uw horen op het Commissariaat-generaal de ware toedracht van de huiszoeking op 1 juli 2005 wenste achter te houden. Dit ondergraaft sterk uw algemene geloofwaardigheid. Gelet op de reeds geciteerde informatie betreffende het naleven van de amnestieregeling in Macedonië en gelet op de informatie waaruit blijkt dat Hamdi Bajramovski een beruchte gangster is aan wie zelfs de toegang tot de Europese Unie werd ontzegd, heeft u bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat Hamdi Bajramovski op 1 juli 2005 daadwerkelijk omwille van zijn UÇK-verleden werd gezocht. Bijgevolg is uw bewering dat u omwille van uw UÇK-verleden op 1 juli 2005 werd opgepakt evenmin aannemelijk. Overigens kan hieraan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat noch uw vader, noch Alija, i.e. de vader van Selami, die net als u door de Macedonische autoriteiten verdacht werden van illegaal wapenbezit, leden waren van het UÇK. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat andere familieleden, die wel actief waren binnen het UÇK, door de Macedonische overheid met rust werden gelaten (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 8).*(...)"

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Een vergelijking trekken met Kosovo is te dezen evenmin dienstig. Elke asielaanvraag dient bovendien individueel beoordeeld te worden en verzoekende partij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, noopt ertoe te besluiten dat verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt heeft in 2013 tot een gevangenisstraf te zijn veroordeeld ten gevolge van haar verleden als strijder bij het UÇK. Aangezien verzoekende partij beweerde dat de beschuldiging voor illegaal wapen- en munitiebezit aan haar adres vals is, aangezien zij beweerde dat deze valse beschuldiging te wijten is aan haar UÇK-verleden en aangezien de link tussen haar UÇK-verleden en de juridische procedure geenszins geloofwaardig is, heeft zij evenmin haar bewering dat er door de Macedonische autoriteiten tegen haar een valse zaak werd gemonteerd aannemelijk gemaakt.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat er een burgeroorlog aan de gang is in Macedonië en er een conflict is tussen de gemeenschappen, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit het persartikel gevoegd bij haar verzoekschrift dat melding maakt van een grootschalige politieoperatie tegen gewapende Albanen die geëscaleerd is, blijkt niet dat er in Macedonië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS